

Arrest

nr. 118 868 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 31 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juni 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in. De Poolse autoriteiten worden verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag, die op 30 juli 2009 de overname van verzoeker hebben aanvaard.

Op 4 augustus 2009 dient verzoeker samen met zijn partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt ontvankelijk verklaard. Op 30 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 31 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nrs. 39 916 en 39 318 van 9 maart 2010 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verwerpt.

Op 28 januari 2010 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 21 juni 2010 ontvankelijk wordt verklaard.

Op 31 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 augustus 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

A., T. A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Grozny op (...)1983

adres: (...)

A., A. R. (R.R.: ...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Ordzhonikidzevskaya op (...)1984

adres: (...)

wettelijke vertegenwoordigers van:

A., A., geboren op (...)2010

A., A., geboren op (...)2011

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.06.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor A., T. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 29.07.2013 in gesloten omslag).

Er werden eveneens medische elementen aangehaald voor A., A. die ook niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 29.07.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 31 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 augustus 2013 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 7 november 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer X.

Op 14 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker voor verzoeker en zijn echtgenote.

2. Over de rechtspleging

2.1 De Raad merkt op dat in het door verzoeker ingediende verzoekschrift zijn echtgenote, A.A., ook wordt aangeduid als “*verzoekende partij*”. Zij heeft evenwel nagelaten om aan te tonen dat zij geniet van de kosteloze rechtspleging en heeft evenmin voldaan aan het verzoek van de Raad (bij beschikking nr. 34941 van 18 oktober 2013) om het verschuldigde rolrecht te betalen. Er dient derhalve op te worden gewezen dat gelet op artikel 39/69, § 1, derde lid, 3° van de vreemdelingenwet het beroep dat werd ingesteld door A.A. niet op de rol kon worden geplaatst.

2.2 De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift de beslissing dient te vermelden waartegen het beroep gericht is. Verzoeker heeft op de eerste bladzijde van zijn verzoekschrift aangegeven dat zijn beroep gericht is tegen de “*beslissing van FOD BINNENLANDSE ZAKEN, Algemene Directie Vreemdelingenzaken dd. 31.07.2013 houdende beslissing tot afwijzing van de verblijfsaanvraag ingediend door verzoekers op grond van art. 9 TER VW*”. Hij heeft tevens een afschrift van deze beslissing bij zijn verzoekschrift gevoegd.

Op bladzijde 11 van zijn verzoekschrift zet verzoeker het volgende uiteen “*Dat om dezelfde redenen als voormeld ook de medebetekende bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd te worden met voorafgaand schorsing*”. Verzoeker heeft evenwel nagelaten een afschrift van het door hem bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bij zijn verzoekschrift te voegen. Een beroep kan, gelet op artikel 39/69, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet op de rol worden geplaatst indien geen afschrift van de bestreden beslissing is bijgevoegd. *In casu* kan het beroep van verzoeker bijgevolg slechts op de rol zijn geplaatst in de mate dat het gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond is verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert, gespreid over vier middelen die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair play-beginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van de middelen zet verzoeker het volgende uiteen:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn. Deze argumentatie in de beslissing is evenwel niet allesomvattend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetsbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- *ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- *ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- *ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er ten onrechte wordt overgegaan tot de bewering dat geen sprake zo zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf, aangezien dergelijke behandeling aanwezig is in het land van herkomst.

Ten onrechte wordt in het advies zomaar gratis gesteld alsof alle noodzakelijke zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het herkomstland.

Dat door de arts-adviseur ten onrechte geen rekening is gehouden met de etnische origine van verzoekers, weze Tsjetsjenen, en dus niet Etnisch Russen.

Dat de argumentatie en informatie misschien opgaat voor Etnisch Russen maar zeker niet voor mensen van Tsjetsjeense origine, voor wie de zorgen geenszins beschikbaar zijn, wel integendeel, Tsjetsjenië wordt nog steeds opgeschrikt door bomaanslagen, er worden nog steeds mensen gefolterd, er worden nog steeds mensen ontvoerd.

Het is algemeen geweten dat het gezondheidssysteem ondermaats is, maar daarenboven er geenszins enige waarde wordt gehecht aan de verzorging of behandeling van psychologische problemen.

Dat kan trouwens ook niet aangezien de dagdagelijkse realiteit op heden nog steeds bestaat in een quasi-oorlog, en behandeling eenvoudigweg onmogelijk is in een dergelijk klimaat van terreur.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

Gezien er door verwerende partij nooit afdoende onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer inzake de behandelmogelijkheden in het land van herkomst heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

(...)

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (Rv.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RAG.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (Rv.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (Rv.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, RAG.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (Rv.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie;

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUGKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. Gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

Indien blijkt dat dit niet of niet afdoende onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu pretendeert de arts-adviseur dat hij de nodige opzoekingen heeft gedaan, doch hij heeft zich beperkt tot wat algemene informatie die hij heeft teruggevonden, zonder evenwel enig concreet behandelingsvoorstel uit te werken, zonder concreet aan te geven waar en wanneer verzoeker zich kan aanbieden, bij wie enz.

Alles blijft bij het aanhalen van algemene informatie inzake de beschikbaarheid van de zorgen, en het aanhalen van algemene theoretische beschouwingen inzake de toegankelijkheid van de zorgen.

De dagdagelijkse realiteit is evenwel anders: verzoeker en zijn gezin kunnen onmogelijk toegang krijgen tot enige behandeling in hun land van herkomst.

Het is al te makkelijk te stellen dat iemand met werk de medicijnen kan betalen, als er eenvoudigweg bijna geen werk is.

(...)

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen een grondig onderzoek doorvoert.

Door zomaar standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het gemakkelijks halve aannemen dat er wel geen probleem meer zal zijn, zonder enig correct onderzoek, houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele behandelingsmogelijkheden van de medische toestand van verzoeker, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstig probleem dat aanleiding kan geven tot een vernederende of onmenselijke behandeling.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 29.07.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst rekening houdend met de etnische afkomst van verzoekers.

Dat de adviserend geneesheer geenszins enig onderzoek heeft verricht naar de toestand voor personen van Tsjetsjeense origine.

Dat in deze omstandigheden het onderzoek naar de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst onvoldoende in concreto is geschied en verwerende partij zich niet kan beperken tot een opsomming van de algemene toestand en het beschrijven van de toestand die op papier mooi lijkt doch geenszins met de werkelijkheid strookt.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten eerste echter van belang is;

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang.

Nochtans dient de overheid in haar oordeel betreffende een aanvraag tot medische regularisatie steeds standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene, en deze overheid dient deze te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Er wordt in concreto geenszins aangetoond waar verzoeker terecht zou kunnen voor de opvolging van zijn psychische problematiek.

Het feit dat medicijnen aanwezig zouden zijn, belet niet dat er ook nog een tweede component is, met name de opvolging door een dokter-specialist.

Dat bovendien er thans manifeste vervolging aan de orde is van vluchtelingen uit de Kaukasus, en in het bijzonder in Tsjetsjenië.

Dat daarnaast ook geen de minste duidelijkheid verschaft wordt inzake de behandelingswijze van de pathologie, de concrete mogelijkheden van behandeling en de toegang tot de noodzakelijke behandeling in het concrete geval van verzoekers.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op deze essentiële punten nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een

gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, én verder over alle aspecten van de gezondheidstoestand van verzoeker, zo ondermeer door standpunt in te nemen betreffende de behandeling, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, én zonder enige uitspraak te doen inzake de behandeling en zonder enige concrete informatie over de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid tot de noodzakelijke behandeling voor verzoeker, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de medische toestand aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen).

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een weigering van een aanvraag art. 9 TER VW met de argumentatie dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekers geen beletsel stelt, zoals de situatie in zijn thuisland.

Dat bovendien er geen voldoende behandeling en ook geen voldoende toegankelijkheid tot medische zorg aanwezig is in het herkomstland, Ingoesjetië, en door de arts-adviseur hierover geen standpunt werd ingenomen.

(...)

Er werd geen enkel (afdoend) onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tsjetsjenië, om een afwijking toe te staan op de verplichting het grondgebied te verlaten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonde dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is.

Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om personen van Tsjetsjeense afkomst afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten.2008/08/Noordelijke-kaukasus---11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Tsjetsjenië;

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door zomaar aan te nemen dat er wel geen probleem zal zijn, is manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu is er nooit een afdoend onderzoek gebeurd in dit verband.

Dat om dezelfde redenen als voormeld ook de medebetekende bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd te worden met voorafgaand schorsing."

3.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het voorgelegde medische dossier niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat verzoeker geen mantelzorg nodig heeft; de aandoening hem niet verhindert te reizen en dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst en meer bepaald in de deelrepubliek Tsjetsjenië. De arts-adviseur concludeert dat de aandoening geen reëel

risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische federatie, meer bepaald Tsjetsjenië.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Ook moet worden gesteld dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). De *in casu* voorziene motivering is zonder meer pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing “totaal kaduuk” is; dat “*gratuit*” wordt gesteld dat alle noodzakelijke zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn; dat hierbij geen rekening is gehouden met de etnische origine van verzoeker, met name Tsjetsjeen en dat de argumentatie en informatie misschien opgaan voor Etnische Russen maar zeker niet voor mensen van Tsjetsjeense origine.

De Raad kan in dit verband slechts benadrukken dat het hem als annulatierechter niet toekomt om deze evaluatie over te doen. De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de betrokken arts niet manifest in strijd zijn met de inhoud van de aangebrachte medische stukken en of een correcte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

De ambtenaar-geneesheer zet in zijn advies van 29 juli 2013 het volgende uiteen:

"Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.01.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 18/01/2010 van Dr. Y. L. C., psychiater;(1)
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 18/01/2010 van Dr. Y. L.C., psychiater;(2)
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 07/03/2012 van Dr. L., psychiater;
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 24/09/2012 van Dr. L., psychiater;

Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende.

Deze 30-jarige Tsjetsjeense man deed in 2010 een angstige depressie met slapeloosheid, anorexie, gewichtsverlies, geïrriteerdheid, stemmingswisselingen, suïcidale ideaties en dit in het kader van een onverdraaglijke bestaansonzekerheid. Betrokkene was toen in 2010 niet werkbekwaam. Hij nam Doctrazodone, Sertraline, Dipiperon en Bromazepam. Sinds 13/07/2009 krijgt hij psychotherapie 2 à 3 x per maand en om de twee maanden wordt hij gezien door de psychiater. Zonder behandeling bleek de prognose d.d. 2010 "catastrofaal". Het ging volgens de psychiater om een "ACUTE» aandoening die geneesbaar was en geen hospitalisatie vereiste. De behandeling werd geschat op zes maanden d.d. 18/01/2010.

In 2012 blijkt dan dat de symptomen wel zijn afgenomen en dat het beter gaat maar onder medicatie Anafranil (=clomipramine=antidepressivum) en Trazodone (=antidepressivum). De depressie en de angsten zijn nog steeds aanwezig. Betrokkene is ondertussen vader geworden en hieruit heeft hij zelfwaarde geput. De bestaansonzekerheid blijft hem parten spelen en staat genezing in de weg.

De psychotherapie die dan al 3 jaar bezig was, moet verder gezet worden.

Betrokkene heeft geen mantelzorg nodig. De aandoening verhindert betrokkene niet van te reizen.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in de Russische federatie meer bepaald de deelrepubliek Tsjetsjenië.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank1

o van International SOS2 van 27/02/2013 met referentienummer 4645 :

o van International SOS3 van 04/10/2011 met uniek referentienummer 3631.

Hieruit blijkt dat ambulante opvolging door een psychiater en een psycholoog mogelijk is. Er bestaat ook opnamemogelijkheid op een psychiatrische dienst in het Republican psychoneurological dispensar te Verkhojanskaya street nr. 10 te Grozny of het Republican Psychiatrie Hospital te mamsurova str te Grozny of het Republican Clinical Hospital named after Sh. Ependiev, ui. Kemerovskaya, bld.12 te Grozny. Clomipramine en Trazodone zijn beschikbaar. Opvolging door een huisarts is ook mogelijk.

Toegankelijkheid van de zorgen In het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf:

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naargelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt. 4

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio. Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan wel bepaalde aandoeningen. Zo is o.a. de medicatie voor de behandeling van geestelijke aandoeningen gratis5.

Betrokkene legt verder geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in zijn land van herkomst- het land waar hij tenslotte meer dan 24 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor eventuele financiële hulp. Ook kunnen we veronderstellen dat betrokkene echtgenote uit arbeid inkomsten kan winnen en zo ook haar steentje kan bijdragen.

Ten slotte, staat het betrokkene vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende

bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

De aandoening vormt geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene want medische behandeling is mogelijk en toegankelijk in het land van herkomst.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische federatie meer bepaald Tsjetsjenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt aldus, in tegenstelling tot verzoekers betoog, dat aan de hand van concrete informatie afkomstig uit de MedCOI-databank en international SOS, rapporten die toegevoegd zijn aan het administratief dossier, de medische zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst. Ook de toegankelijkheid van de zorgen zijn *in concreto* onderzocht met verwijzing naar bronnen. Zo wijst de arts-adviseur op het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering en de medicatie voor geestelijke aandoeningen is gratis. Verder blijkt niet dat verzoeker arbeidsongeschikt is en ook zijn partner kan uit arbeid inkomsten winnen. Verzoeker die meer dan 24 jaar verbleef in zijn land van herkomst heeft bovendien waarschijnlijk familie, vrienden of kennissen bij wie hij terecht kan voor opvang en hulp. Ten slotte verwijst de arts-adviseur naar de ondersteuning van de IOM. Uit het advies blijkt dat de arts-adviseur bij dit onderzoek rekening heeft gehouden met de Tsjetsjeense afkomst van verzoeker. De kritiek van verzoeker op het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling in de Russische Federatie en meer specifiek in Grozny, dat gebeurd is *conform* artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, berust louter op blote beweringen die niet van aard zijn om de concrete vaststellingen van de arts-adviseur, die gestoeld zijn op objectieve informatie, aan het wankelen te brengen. In weerwil van verzoekers stelling kan in het advies worden gelezen waar verzoeker terecht kan voor de behandeling van zijn aandoening, met name somt de arts-adviseur een aantal ziekenhuizen te Grozny op met de nodige adresgegevens. Verzoekers bewering dat geen concrete voorstellen werden gegeven, mist aldus feitelijke grondslag.

Waar verzoeker de arts-adviseur verwijt geen standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot de ‘evolutie’ van de pathologie na terugkeer, merkt de Raad op dat de bevoegdheid van de arts-adviseur beperkt is tot het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. In artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat de arts-adviseur de ‘evolutie’ van de ziekte dient te voorspellen.

In de door verzoeker voorgelegde medische attesten wordt weliswaar vermeld dat de gevolgen van de ziekte “catastrofaal” zijn bij stopzetting van de behandeling, evenwel wordt in het advies van de arts-adviseur geen stopzetting van de behandeling geadviseerd maar wordt integendeel gemotiveerd dat verdere behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Waar verzoeker meent dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling “geenszins met de werkelijkheid strookt”, laat hij na zijn bewering *in concreto* aan te tonen en aldus de vaststellingen van de arts-adviseur, die gestoeld zijn op objectieve informatie, aan het wankelen te brengen.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat om concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) en deze situatie niet in verband brengt met zijn medische problematiek, zodat hij geen schending van artikel 3 en het EVRM aannemelijk maakt. Bijkomend stipt de Raad aan dat in het kader van de bestreden beslissing enkel de behoefte aan internationale bescherming omwille van medische redenen wordt onderzocht, doch niet de overige gronden die aanleiding kunnen geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad erop dat tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus op 2 januari 2014 een schorsend beroep is ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenzaken en dat deze zaak nog aanhangig is, zodat van een gedwongen terugkeer naar

Tsjetsjenië vooralsnog geen sprake is. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in. Een schending van artikel 3 van het EVRM en van het fair play-beginsel kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van een beslissing die, zoals *in casu*, geen verwijderingsmaatregel omvat (cf. RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737).

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de determinerende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Uit de toelichting van verzoeker kan evenmin worden afgeleid dat enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN